

ဝန်ခင်း
Read on the move

ပန်းတို့၏ ကာရန်

အခန်း (၁)

“အငြိုး နင်တို့ ဘယ်လိုလဲ...”

“ဘာလဲ”

“လိမ္မာအောင် နဲ့ လေ. ၊ သနားပါတယ်ဟာ . .”

“အေးလေ . . နင် ဇွဲဆုလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ ပေးသင့်ပါတယ်”

အငြိုး မျက်နှာက လိမ္မာအောင် အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် သံပရာသီး အခြမ်းလိုက်ကို ကြိတ် ဝါးလိုက်မိသလို မဲ့ရွဲ့ ရှုံ့တွသွား၏။

“မပြောစမ်းပါနဲ့ . . စိတ်ညစ်စရာကြီး”

“ဘာ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ လဲ. ၊ ရုပ်လေးလည်း ချောတယ်၊ နင်က ဆေးလိပ်ခုံက အလုပ်သမ လေး.. သူက ဆေးလိပ်ဖက်တွေ ပို့တဲ့ လူ . . ဘယ်လောက် အဆင်ပြေသလဲ၊ နင်တို့ ချင်းက ရှေ့သွား နောက်လိုက်လည်း ညီတယ်လေ. . ”

ဆေးလိပ်ခုံမှာ ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေက လိမ္မာအောင် ရောက်လာ ချိန် ရောက်ပြီဆို ပြန်သွားတာနဲ့ အငြိုးကို စနောက်သံတွေ မကြားချင်မှ အဆုံး. . ။

ဆေးလိပ်ရုံ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ သနပ်ဖက်ဖင်စီခံတွေ သပ်သပ်လုပ် တဲ့ မိန်းကလေးတွေ လည်း ရှိကြသေးသည် ။

အလှမ်းကွာကြပေမယ့် ဒီဘက်ကအသံတွေကို ဟိုဘက်က ဒီတိုင်းကြားနေရလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် နွယ်နွယ်က ထားကို တံတောင်နဲ့ တို့ ကာ . . .

“မကြာတော့ဘူး ထား. . .၊ အငြိုး မျက်လုံးတွေ နင့်ဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ်. . .”

ထားက ထမင်းစားနေရင်း မျက်လွှာပင့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်. . .၊

“ငါ့ထက် ပိုပြီးလိုက်ဖက်တဲ့ လူ ရှိတာလည်း ထည့်ပြောဖို့ သတိရကြပါဦး. . . ဟွန်း. . .”

မျက်လုံးတွေက ထားဆီကို စုပြုံရောက်လာကြသည်။ ။ ပြီးတော့. . .

“သူတို့ က မောင်နှမတွေလို နေတာပါဟယ်. . .၊ လိမ္မာအောင်က နင့်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး တစ်ဖက်သတ် ချစ်လာတာ တစ်မြို့လုံး သိတယ်”

“သူတို့ မောင်နှမ မဟုတ်မှန်းလည်း တစ်မြို့လုံး သိတာပဲလေ၊ နင့်တို့ စနေတာကို ခုလောက် ဆို သူရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်နေပြီ . . .၊ သေချာတယ်၊ လိမ္မာအောင်လည်း သနားတော့ သနားပါ တယ်လေ. . .”

အငြိုးက အသံကို တမင်မြှင့်၍ ပြောရင်း ထမင်းချိုင့် ဖွင့်သည်။ ။

“ကိုယ့်ကို သေလောက်အောင် ကြိုက်နေတဲ့ သူကိုတော့ ပြန်မကြိုက်ဘဲနဲ့ . . . မကြိုက်ပါဘူး ဆိုတဲ့ လူကိုမှ နှစ်နဲ့ ချီပြီး အပင်ပန်းခံကြိုးစားနေတယ်”

ငါးခြောက်ကြော်လေး ခပ်ယူပြီး ထမင်းပေါ်တင်သည်။ ။ ဇွန်းနဲ့ ခပ်ယူဖို့ ကို တော်တော်နဲ့ မလုပ် ဖြစ်ဘဲ ထား ပါးစပ်ထဲက ထမင်းတွေကိုလည်း မျိုမချနိုင်. . . ။

“အဲဒီတစ်ယောက် တော်တော်ကို လွန်နေပြီ.. တကယ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်.. ၊ ထားက သည်းခံမှန်းသိလို့ ပိုဆိုးနေတာ၊ ငါ တကယ် ကို အသည်းယား တယ်..”

မျက်ခြယ်ကလည်း ထမင်းလုတ်ကို သွားနဲ့ တိုက်မိအောင် တမင်လုပ်၍ မကျေနပ်တာတွေကို ပြချင်နေသည် ။ နွယ်နွယ်က မသိမသာချောင်းဟန့်ကာ ...

“သွားမစနဲ့ မျက်ခြယ်.. ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က အရှက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ”

“သိသားပဲ.. ၊ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး တစ်ဖွဲ့လုံး အရှက်မရှိကြတာ...”

“အငြိုးကနော်.. ရုပ်လေးလှသလောက် အပြောလည်း ပက်စက်တယ်.. လောဘလည်း ကြီးတယ်၊ နင်တို့ သိလား.. သူက ရံပိုင်ကိုမှ မှန်းနေတာ..”

သူမတို့ ကတော့ ဟိုဘက်ကလူတွေလို အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မပြောရဲကြပါ။ မျက်လုံး တွေတောင် မရောက်စေဘဲ ထမင်းစားရင်း ပုံစံမပျက် ပြောနေရတာဖြစ်သည် ။

အလုပ်သဘောကိုက ဖင်စီခံသမားတွေက တစ်ဆင့်မြင့်ကာ လူဦးရေလည်း နည်းသည် ။ လစာ အခွင့်အရေးတွေလည်း ကွာခြား၏။

ဆေးလိပ်သမားတွေကျတော့ အလုပ်ကြမ်းအဆင့်သာသာပဲရှိကာ သူမတို့ အတွက် အလုပ် လုပ်ရင်း စကားပြောတာ .. ရယ်မောတာကအစ ကန့်သတ် တားမြစ်ချက် မရှိ.. ။

ဖင်စီခံလုပ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း ဘာမှ တော့ ကန့်သတ်

တာ မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ နေ ထိုင်ပုံ အဆင့်အတန်းတွေက သူ့အလိုလို ကွာခြားသွားကြတာ ဖြစ်သည် ။ ပြောရပါလျှင် ဆေးလိပ်ခုံ လောက် မိန်းကလေးတွေ လွတ်လပ်တာ မရှိ. .။

“ဟေ့. . ဖက်စီတဲ့ နောက်က မိန်းကလေးတွေ မပြီးသေးဘူးလား”

ဆေးလိပ်ခုံတာဝန်ခံက ဒေါ်စုစု ဖြစ်ကာ တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်လောက် ဝင်လာတတ်၏။

အထဲကို လှမ်းမေးရင်း အငြိုးတို့ ရှေ့မှာ ရပ်ကာ. . .

“နင်တို့ လည်း တော်တော် စကားများ တယ်နော်. . ၊ ဟိုးအပေါ်ထပ် ထိ နင်တို့ အသံ ပေါက် တယ်”

“ဟုတ်လား အန်တီစု . . သူဌေး ဒေါကန်နေပြီလား မသိဘူး”

“အေးပေါ့အေး. . အပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့ တောင် မရဘူး ထင်တယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ကြဦး. . .”

အငြိုး တို့ ဇက်လေးတွေ ပုသွားကြ၏။ ဒေါ်စုစုက ထားတို့ ဘက်ကို ကူးသွားပြီး. . .

“သမီးတို့ ထမင်းစားပြီးရင် အလုပ် သွက်သွက်လေး လုပ်ပေးနော်. . ၊ တနင်္လာနေ့ ပစ္စည်း ပို့ရမှာ . . ၊ တော်ကြာ ဖင်စီခံမရလို့ ဆိုပြီး ဟိုဘက် က အကြောင်းပြကောင်း ရသွားလိမ့်မယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစု. . ပြီးအောင် လုပ်မှာ ပါ”

“ထားကရော. . သမီးအမေ နေကောင်းသွားပြီလား”

“အမေက မကောင်းလိုက် ကောင်းလိုက်ပါပဲ အန်တီစုရယ်. . အသက်ကြီးမှ သွေးဆုံးကိုင် တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ အဖေ့သတင်းကလည်း ဘ

ယ်လိုမှ မရဘူး..”

“အေးလေ.. စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ရှာတာ၊ အကူအညီလိုရင် ပြောနော် သမီး.. ၊ သမီးက အလုပ်ထဲမှာ ဘာအကြွေးမှ မတင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ လိုအပ်ရင် ပြောသိလား .. အန်တီ သူဌေးကို ပြောပေးမယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

ခေါင်းညိတ်၍ ထားက နေရာမှ ထကာ ထမင်းချိုင့်သွားသိမ်းသည် ။ ဒေါ်စုစုက ပေါင်ထိ အောင် ရှည်သည့် ထားရဲ့ ဆံနွယ်တွေကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသည် ။

ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ထား..”

“ဟင်..”

“အန်တီစုက နင့်ကိုဆို အားလုံးထက် အရေးပေးတာ သိလား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ၊ ငါက ဆူခံထိအောင်မှ မနေခဲ့တာ၊ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် နေတော့...”

“မဟုတ်ပါဘူး ထားရယ် .. နင့်ကို ရံပိုင်က သဘောကျနေမှန်း သူ မသိဘဲ နေမလား..”

“အဲဒါမျိုးတွေ ထပ်မပြောပါနဲ့ တော့ မျက်ခြယ် ရယ်.. ၊ မတန်မရာတွေမှန်းပြီး ဒီထက် အပြောခံရပါမယ်”

“အံ့မယ်.. မတန်မရာဆိုတာ ရှိသလား၊ အဓိကက အချစ်ရှိကြဖို့ပဲ”

မျက်ခြယ် က အငြိုး တို့ ဘက်ကို မျက်လုံးမရောက်ဘဲ ခပ်စွေစွေကြည့်ပြ၍ ...

“ဟိုတစ်ယောက် သူဌေးကို တစ်ပိုင်းသေအောင် ကြိုက်နေတာလည်း လူတိုင်း သိတာပဲ၊ သူဌေးက နင့်ကို သဘောကျနေမှန်းတာ လူမသိတာ..”

“ဘယ်သိမလဲဟဲ့ . . ဟိုကလည်း သိက္ခာရှိတယ်၊ ငါတို့ ရဲ့ ထားကလည်း သူ့လို ဖျပ်ဖျပ်လူး နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“ကဲ.. .တော်ပါပြီ၊ ငါ့ကို ကိုကိုနဲ့ စောင်းမြောင်း ပြောလွန်းလို့ နေစရာမရှိ ဖြစ်နေရတာ”

“အံ့မယ်.. ဒါ စောင်းပြောတာလား”

“အင်းလေ.. ဒီလောက် တည့်တည့်ကြီး ကြည့်ပြီး နေ့ရှိသမျှ ပြောနေတာကို..”

“တော်ပါတော့ဆို နွယ်နွယ်ရာ.. ၊ ဟိုဘက်က မမမြင့်တို့ ကြားကုန်ပါမယ်”

သူမတို့လိုပဲ ဖင်စီခံလုံးသည့် မိန်းကလေးတွေ ဒီဘက်တစ်ခြမ်းလုံးမှာ အများကြီး ရှိသေး သည် ။ သူတို့ တွေလည်း အားလုံး သိနေကြတာပါပဲ.. ။

ဒါပေမဲ့ ဆေးလိပ်သမတွေလောက်တော့ ပါးစပ်တွေက ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေကြတာ မဟုတ်.. ။

“ငါ ကိုကိုကိုတောင် လာမကြိုဖို့ ပြောထားတယ်၊ သူကလည်း အငြိုးကို တွေ့ချင်လို့ ငါ့ကို လာကြိုတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ..”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုက မကြိုက်တော့ ဒါကိုပဲ ရယ်စရာလုပ်ပြီး နင်နဲ့ ဖိသိပ်ပေးစားနေတာ၊ ပြန် ရတာ သိပ်နီးတာ မဟုတ်ဘူး နော် ထား.. ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ စက်ဘီးလေးစီးပြီး ပြန်ရုံပဲကို..”

“ရတယ်. .ငါ စိတ်ညစ်တာကို မခံနိုင်ဆုံးပဲ”

ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း ထား သိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးလည်း သိကြပါသည်။ မြို့ကြီး တွေမှာ လို သီးသန့်ဆန်ဆန် နေကြတာ မဟုတ် တော့ နယ်မြို့လေးတွေမှာ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် ဘာ ဖြစ်ဖြစ် လူမသိ အောင် ဖုံးဖိထားလို့ မရ. .။

ထားက မွေးလာကတည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့ရတာဖြစ်ကာ သူမခပ်ငယ်ငယ်တည်းက အဖေက ဒီလိုပဲ အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်နေတတ်တာ။ တစ်ခါသွားပြီဆို သုံးရက်. .တစ်ပတ်. .။ တစ်ခါ တလေ ဆယ့်လေးငါးရက်ထိ ကြာတတ်သည်။

ငယ်ငယ်လေးတုန်းက သမီးကို ယောက္ခမနဲ့ ထားခဲ့တာဖြစ်ပြီး ယောက္ခမဆုံးသွားသည် နှင့် အလုပ်တွဲလုပ်နေကျ လိမ္မာအောင်ရဲ့ အဖေ ဦးအောင်ထွန်းရဲ့ အိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့တာတွေ များ ခဲ့သည်။

ဦးအောင်ထွန်းရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ယဉ်မေကလည်း သဘောထား နူးညံ့သူ ဖြစ်၏။ သားနဲ့ လည်း ကစားဖော်အရွယ်လေးမို့ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးချင်း အဖော်ရသည် လို့ တွက်သည်။

ထို့ကြောင့် ထားကို သမီးလေးလိုပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

အဖေ နှစ်ယောက်စလုံးက ကျပန်းအလုပ် လုပ်ကြပြီး လက်တွဲညီနေကာ အ လုပ်သွားလိုက် ပြန် လာပြီး စရိတ်ထောက်လိုက်နှင့် အခြေအနေက မိသားစု ပြေလည်ရုံတော့ အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။

အထက်မှာ အ လုပ်သွားရှာမည်လို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီး ကာမှ ဒေါ်ယဉ်မေ ဘယ်လိုတားတား မရတော့တာ ဖြစ်၏။

ထားကို ဒီတိုင်းပဲ အရင်လို အပ်နှံခဲ့လျက် အလုပ်ထွက်သွားကြတာ

လူတွေလည်း ပြန်မလာ . .၊ ပိုက်ဆံလည်း အပို့ကျဲလာ၏။

လိမ္မာအောင်က ထားထက် အသက်သုံးနှစ် ပိုကြီးသဖြင့် လူကောင်လည်း ပိုထွားသည် ။ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံကျပ်လာတော့ ဒေါ်ယဉ်မေက တတ်ထားသည့်ပညာလေးနှင့် ဆေးလိပ်ခုံမှာ အလုပ် သွားလုပ်ရသလို လိမ္မာအောင် က မွေးမြူရေးခြံတစ်ခြံမှာ သန့်ရှင်းရေး ဝင်လုပ်ခဲ့၏။

ထားကလည်း အားလုံး သိတတ်နေသည့်အချိန်မို့ အရင်းအချာမဟုတ်ဘဲ ခိုလှုံနေရသည့် ကိုယ့်ဘက်မှာ တာဝန်ပိုရှိသည် လို့ တွေးမိလာ၏။

အဖေတွေ လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားသည့်နောက်မှာတော့ ဒီလိုပဲ ဘဝကို ဖြစ်သလို ရုန်းကန်ရင်း ဒီနေ့လို တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ တာဝန်ယူနေရခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့၏။

ရှေ့ရေးဆိုတာ ဖြောင့်ဖြူးသာယာသည့် အရိပ်အငွေ့ ဘာမှ မမြင်ပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်မှာ အဆင် ပြေလာခဲ့သည် ။

ယခုကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရိုက်ခတ်လာသော လေဒဏ် မိုးဒဏ်များမှ လွဲလျှင် လောကဓံကို ထား ဂရုမစိုက်ပါ။ သို့သော် . .၊

အခန်း (၂)

“အို . . သမီးကတော့ စိုက်ရမှာ ပဲ အဖေ . ၊ အဖေက နေ့ရှိသမျှ အရက်ချည်း ဖိသောက်နေ တာ . . ဒီအိမ် တိုးတက်ဖို့ ၊ သမီးရှေ့ရေးကောင်းဖို့ အဖေခေါင်းထဲမှာ ဘာရှိလို့ လဲ၊ ဆန်စက်မှာ ညစောင့်လုပ်တယ်၊ မနက်ပိုင်းလေး တရားရုံးမှာ ပြာတာလိုလို လက်တိုလက်တောင်းလိုလို . .”

“ဟား . . နင့်အဖေက ပြာတာစစ်စစ်ပါ သမီးရာ . .”

“လုပ်မနေပါနဲ့ . . ၊ အဖေ အရက်ချိုးကပ်နေမှန်း သိလို့ သနားသဖြင့် ခေါ်ခိုင်းနေတာပါ၊ ပြာတာဆိုတာလည်း လူတိုင်းကို ခိုင်းလို့ ရတဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ၊ အဖေ အဲဒီလောက်လေးတောင် နေရာယူနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး . .”

ဦးငြိမ်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေပေမယ့် ကလေးဆူသလို အဆူခံ နေရသည့်မျက်နှာက မခန့်ညားနိုင် . ။

“သမီးဆီက အရက်ဖိုးတောင်းရတဲ့ ငွေတွေရော မရှိခဲ့လို့ လား . ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ဆင်းရဲ တာကို သမီး မုန်းတယ်၊ အရက်သမားသမီးလို့ မပြောပေမယ့် ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကို အဖေကတော့ ဂရုမစိုက်နဲ့ ပြောမှာ ပေါ့၊ အဖေက အရက်ကို သေတဲ့ အထိ သောက်သွားမယ့် လူကိုး . .”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ သမီးရာ . . အဖေက ဘာမှ ပဲ့ပါမသွားပါဘူး၊ ပ

တံဝန်းကျင်က နင့်ကို မိဘကို ပြောဆိုနေလိုက်တာဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ ကြလိမ့်
မယ်...”

“ဒါကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ပါ လာပြီလား . .အမျိုးမျိုး၊ အဲဒါကြောင့်
အရက်သမားစကား အလကားလို့ ပြောကြတာ. .”

အငြိုး ထဘီကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆတ်ခနဲ ဆွဲမပြီး အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်
ခဲ့သည်။ ။

မှန်တင်ခုံရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

“နင်က ကိုယ်လုံး အရမ်းလှတာပဲ. .အရပ်ကလည်း မြင့်တော့လေ. . ၊
တကယ်ပြောတာ . . ဆေးလိပ်သမနဲ့ မတူဘူး၊ မင်းကတော်ရုပ်ပေါက်
နေတာ” တဲ့ . .။

မှန်ထဲမှာ ကြည့်ရင်း မာန်ဝင့်လာသည့် မျက်ဝန်းတို့ ဖြင့် မေးဖျားကို
ဆတ်ခနဲ ပင့်လိုက်မိ သည် ။ မင်းကတော်ဖြစ်ဖို့ ကို မမှန်းပါ။ သူဌေးက
တော် ဖြစ်ရရင် ပြီးပြီ. .။

သူငယ်ချင်းချင်း ကိုယ့်ကို ‘ရုံပိုင်ကတော်’လို့ မော်ကြည့်လာကြဖို့ လို
၏။ ရုံပိုင် သို့မဟုတ် သူဌေးလို့ ခေါ်ကြသည့်သူက ကောင်းမှူး. .။

သူ့မှာ မိဘ မရှိပေ။ အဒေါ်အရင်းလိုလို ဝမ်းကွဲလိုလို သူနဲ့
အတူနေကြသည့် ဒေါ်မြမြစ် တစ် ယောက်ပဲ ဆွေမျိုးရှိကာ ဒေါ်စုစု လို ဂ
ရစိုက်စောင့်ရှောက်ကြသည့် အမျိုးသမီးကြီးတွေလည်း ရှိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ပဒုမ္မာ’ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်အဖြစ် သူသာ အရှင်သခင်. .
၊ သူပဲ ကြီးစိုး မင်းမူသူ . .။

အသက်အရွယ် ကွာသည် ဆိုတာလည်း ခန့်ညားချောမောသည့်
ယောက်ျားမို့ မိန်းကလေးက ငယ်နေပေမယ့် ရှေ့သွားနောက်လိုက်က

ညီပြီးသား. .။

ခက်နေတာက ကိုယ့်ကို သူက စိတ်မဝင်စားပေ။ ယိမ်းနွဲ့နေပုံကိုကြည့်၍ ဘယ်လေတိုက်ပြီး ဒီသစ်ပင် ဘယ်ကိုယိမ်းတာလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရသော်လည်း . .။

ဒါကို ခေါင်းထဲထည့်လောက်စရာလို့ ကို မတွေးချင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“သိပ်တော့ မပေါ့နဲ့ အငြိုး . . နင့်လောက်မဟုတ်ပေမယ့် ထားကလည်း လှတာပဲ၊ အရပ် လေးတိုက်တိုက်နဲ့ ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီး၊ ယောက်ျားတွေ မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ မြင်သွားရင် ပြန်ခွာထုတ်ဖို့ ခက်တယ်” တဲ့ . .။

မျက်ခြယ်က သတိပေးထားခဲ့၏။ ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ. .။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ သာ အဓိက မဟုတ်ဘူး လား. .။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် မှန်ထဲမှာ ရှေ့နောက် လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ သူမအကျင့်ကိုက ကိုယ့် ကို ပိုးပန်းနှစ်သက်နေသည် ဆိုလျှင် ဘယ်လို ရပ်ဆိုင်းဆိုး. . ပျိုပျိုအိုအို ‘ငါလှလို့ ကြည့်တာပဲ’ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူတတ်တာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကို မှန်းထားပေမယ့် လိမ္မာအောင်က သေလုအောင် ကြိုက်နေတာကိုလည်း ကျေနပ်နေမိသေး၏။

သူဌေးကဆို ကိုယ်နဲ့ အသက်ကွာပေမယ့် လိမ္မာအောင် ကျတော့ သက်တူရွယ်တူ. .။

“နင်ကလည်း နီးနီးစပ်စပ် လိမ္မာအောင်ကိုပဲ စိတ်ကူးလိုက်ပါဟာ. .”

လို့ ပြောတဲ့ သူငယ်ချင်း ရှိသလို. .၊

“သူဌေးက ဘဝင်မြင့်စကား မပြောတတ်ပေမယ့် မျက်နှာကတော့ တည်တယ်နော်. .၊ သူ့ အရည်အချင်း . . သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ မိန်းမလည်း အချိန် မရွေး ယူလို့ ရတာကိုး . . မာနတော့ ကြီးမှာ ပေါ့၊ နင်လည်း သတိထား ဦး . .၊ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ” တဲ့ . . ။

ပြောသမျှ စကားတွေထဲမှာ သူဌေးဘက်က သူမအပေါ်မှာ တိမ်းညွှတ်နိုင်သည့်ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်နည်းနေသည် ကို ဖော်ပြနေသည် သာ . . ။

ကိုယ့်မှာ အပြစ်ပြောဖို့ မရှိလောက်အောင် လှနေသည် ဆိုရင် သူဌေး ဦးကောင်းမှူးက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မဝင်စားတာလဲ. . ။

*

အခန်း (၃)

“သားတို့ သုံးဖို့ လည်း ယူထားကြဦးလေ..”

“သားက မလိုပါဘူး.. ၊ အမေ့သမီးကိုပဲ မေး..”

“ထားကရော ဘာသုံးစရာရှိလို့ လဲ ကိုကိုရဲ့ ..”

သားနဲ့ သမီးက လိမ္မာရေးခြားရှိကြလေ.. ဒေါ်ယဉ်မေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မိဘတွေက ချို့ယွင်းချက်တွေ တစ်မျိုး စီနှင့် ဘဝက မလှပခဲ့ပေ..။

ထို့ကြောင့် ဘွဲ့ရ ပညာစုံတဲ့ အထိ ဘယ်သူ့မှာ မှ ပညာမပါခဲ့ရှာ..။

“ဪ... အမေ့.. ကျွန်တော် စက်ဘီးပြင်ရဦးမှာ နော်.. ၊ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းတော့ ပြန်ပေး..”

“ယူလေ သားရဲ့ .. ၊ သမီးရော.. အဝတ်စားလေး ဘာလေး ဝယ်ပါလား၊ ညည်းမှာ တောက် တောက်ပြောင်ပြောင် ဘာမှ မရှိတော့ဘဲနဲ့..”

“ရတယ် အမေ.. တောက်ပြောင်ဖို့ လည်း မလိုပါဘူး၊ အဲဒီပိုက်ဆံလေး ပိုရင်သာ အမေ သုံး နေကျ ဆေးလေးတွေ ဝယ်ထားလိုက်ပါ၊ တော်ကြာ ဖြစ်လာမှ ဆိုရင် .. ပိုက်ဆံရှိမနေတဲ့ အခါ အမေ ကြိတ်ခံနေရလိမ့်မယ်..”

“အေးပါ သမီးရယ် .. အေးပါ”

ထမင်းဝိုင်းလေး ပြင်ပြီးတော့ ထိုင်ခုံအပြားလေးတွေနဲ့ သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိ ကြသည်။ ။

“ဘာဟင်းတွေလဲ သမီး..”

“အမေ ငါးစားချင်တယ်ဆိုလို့ မနက်က ငါးကြင်းလုံးလေးတွေ သွား ဝယ်လာတာလေ၊ ကြော်မလို့ ဟာ ဆီ သိပ်မရှိတာနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ဆီပြန်လေးပဲ ချက်လိုက်တယ်.. မကြိုက်လို့ လား ဟင် အမေ..”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်.. ညည်း ထမင်းချိုင့်အတွက်ရော..”

“ပြင်ပြီးပြီ အမေ .. ထမင်းကြမ်းလည်း သမီး စားပြီးပြီ၊ ကိုကို့ .. ကို ကိုနဲ့ အမေအတွက် ဟင်းက ညမနက်နော်..”

“နင်ကရော..”

“ညီမလေးက ထမင်းချိုင့်မှာ ညစာ ကျန်နေတာ များ တယ်၊ ခုလည်း များ တယ် ကိုကိုရဲ့ ..”

“ပြ ..”

အဝတ်စားလဲမလို့ ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးပြီး ထထွက်လာခဲ့ပေမယ့် လိ မ္မာအောင် က ‘ပြ..’ ဆိုပြီး ထမင်းချိုင့်နား ရောက်သွားသဖြင့် ထား ခြေ လှမ်းတွေ တုံ့သွား၏။

“ဒီမှာ အမေ့သမီး ငါးဟင်းလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ လက်ဖက်တွေ ဆီ ရောပါရဲ့ လား မသိဘူး”

“ဟင် ! ... ဟုတ်လား..”

လိမ္မာအောင် ထမင်းချိုင့်ကို အဆင့်ဖြုတ်ယူပြီး ဒေါ်ယဉ်မေ မြင် အောင် စောင်းပြလိုက်၊ လှိမ့် ပြလိုက်လုပ်ကာ .. ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ

ထားဆီ ရောက်လာသည်။ ။

“မိထား . .”

ထား ကိုဆို ဆူနေတာပဲ များ တတ်တာမို့ . . ထားလို့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ခေါ်တဲ့ အကြိမ် ရေက လက်ချိုးရေထားလို့ ရ လောက်သည်။ ။

“လာစမ်း . . ဒီမှာ ပြန်ထိုင် . .”

“ဘာလဲ ကိုကိုရာ . . ညီမလေးက လက်ဖက်သုပ်ကြိုက်လို့ ဟာကို”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ . .၊ လာ အခု ပြန်သွန်ချ . . နေ့တိုင်း လက်ဖက်သုပ် ၊ နှစ်ရက်ခြား . . သုံးရက်ခြား လက်ဖက်သုပ်၊ နင် အဲလောက်ထိ ချွေတာ စုဆောင်းနေတာ ရိုးရော ရိုးရဲ့ လား . .”

“ကိုကိုနော် . . ညီမလေးက အမေ့ကို စိတ်ပူလို့ . .”

“ဟ . . ဒီလောက် စိတ်ပူနေရအောင် အမေက ဇာတ်လမ်းတွေထဲက လို့ ခွဲရစိတ်ရတော့မယ့် လူနာလား . .”

“ကိုကို ကြည့်စမ်း . .၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . ဆေးဖိုး အသည်းအသန် ရှာပေးနေရတဲ့ လူမမာကြီးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင် စုဆောင်း အငတ်ခံနေတာက . .”

“တော်ပါတော့ သားရယ် . . အမေ မျက်စိမှုန်နေလို့ မျက်မှန်တစ်လက် ဝယ်ကန်တော့ချင် လို့ တဲ့ . .၊ ဆေးဖိုးသက်သက် စုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ ! . . အမေကလည်း . . အဲဒါ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမှာ လေ”

“မရပါဘူး . . ညီမလေး ဝယ်ပေးမလို့ ပြောပြီးသား”

သားနဲ့ သမီးကို ကြည့်၍ ဒေါ်ယဉ်မေ ပြုံးလည်း ပြုံးမိ . .၊ ရင်ထဲမှာ လည်း နာကျင်ရပါ၏။ သားက ဖြူဖြူဝင်းဝင်း လူချောလေးဖြစ်သလို သမီးလေးကျတော့လည်း ဝါညက်ညက် ဝင်းစိုနေ သည့် အသားရောင်မှာ မျက်ခုံးတန်းနက်နက်လေးတွေက ထင်းနေသည် ။

ဘာကာလာမှ မသုံးဘဲ မျက်ဝန်းလေးတွေက အနက်ရောင် ဘောင်ခတ်ထားသလိုရှိကာ မျက်တောင် တိုစိပ်စိပ်လေးတွေက မရှည်ပေမယ့် ကော့နေကြ၏။

တစ်ခါတလေ သားက ညီမဖြစ်သူကို ‘မိထား . . ကုလားမ’လို့ စနောက် ခေါ်တတ်တာ ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ထား က မျက်ဝန်းအိမ်လေးရှည်၍ မွေးသယောင်ရှိနေတာမို့ မြန်မာမလေးလိုပဲ လှတာပါ . .။

နှာတံလေးလည်း လှသည် ။ ထူပြည့်သည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း လှနေတာပဲဖြစ်ကာ တစ်ခုရှိတာက မြင်သူတကာ မျက်လုံးထဲမှာ ထင်းခနဲ မြင်မိသွားလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ . . ။

ဒီမိန်းကလေးကို သမီးလေးလိုပဲ မွေးမြူလာခဲ့ရတာပေမယ့် သားရဲ့ အဖေကို ခုချိန်ထိ မျှော် နေမိခဲ့သလို . .၊ သူမလေးရဲ့ အဖေလည်း ပြန်လာနိုင်သေးတာပဲမို့လား . .။

မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ကြတာကို ကလေးတွေကိုယ်တိုင် သိနေကြသလို ပတ်ဝန်းကျင်အား လုံးကလည်း သိနေကြသဖြင့် ဒီအရွယ်တွေ ရောက်လာကြတော့ ပြောစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ။

ဒေါ်ယဉ်မေ ပင့်သက်မောနှင့်အတူ မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားများရင်း အပြင်ရောက် သွားကြတာကိုတောင် သတိမထားမိလိုက် . .။

စားပွဲပေါ်မှာ ပဲပြုတ်နဲ့ ကြော်ထားသည့် ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို

ငုံကြည့်မိမှ သား ပြန် ဝင်မလာသေးတာကို သတိရ၏။ ထိုစဉ် . . .

“မိထား ထွက်သွားပြီ သိလား အမေ . . .”

လိမ္မာအောင် ပုဆိုးစတစ်ဖက် ‘မ’၍ ပြန်ဝင် လာပြီး သူ့နေရာမှာ ဝင်
ထိုင်၍ ပန်းကန်ဆွဲ သည် ။

“လိုက်မပို့နဲ့ တော့လို့ မနက်တည်းက ပြောထားတာမို့လား သားရယ်
. . .”

“ မဟုတ်ဘူး အမေ . . အပြန် မကြိုနဲ့ လို့ ပြောလို့ ၊ မကြိုတာလည်း
သူ ပြန်ရောက်လာတော့ ဘယ်အချိန်လဲ . . ၊ အမေသမီး ဘာလုပ်တာလဲ
အဲဒါ”

“ကဲ . . ထမင်းကြော် စားပါဦး၊ မင်းညီမက အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်
နေပြီ၊ ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ . . . အပြင်မှာ သွားလာနေတော့
စိတ်မဖြောင့်ရတာက တစ်မျိုး၊ အိမ်မှာ လည်း အမေ့ကို ပြုစုမယ့် သမီး
မိန်းကလေးအဖော် လိုနေတာကို . . .”

ဒေါ်ယဉ်မေ က လိမ္မာအောင် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည် ။ ဟိုအရင်
ကဆို ဒီသားကို ကြည့် မိတိုင်း ငါ့သားလေး ဖြူဖြူချောချောလေး ဆိုပြီး
မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ ကြည့် . . ၊ နှုတ်ခမ်းသား လေးတွေကို ကြည့် . . ။

ခုတော့ မျက်နှာပြင်တစ်ခုဟာ အနီးကပ် ကြည့်တာတောင် ဝါးချင်ချင်
ရယ် . . ။ မျက်ခုံး မျက်လုံးလေးတွေကို သေချာ ကြည့်လင်စွာ မမြင်ရ
တော့တာလည်း တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်လောက် ရှိခဲ့ပြီ . . ။

“အမေ . . .”

“ဟင် . .”

“ဘာကို ယူတာလဲ. .၊ ပဲပင်ပေါက်ချဉ်မို့လား . .”

“အေး . . ဟုတ်တယ် . .”

“ဒီမှာ လေ . . အဲ့ဒါ မျှစ်တွေ ရေစိမ်ထားတာ . .၊ မနက်ဖြန် ကြော်တဲ့ . .”

“ဟုတ်လား . . စိတ်ကလည်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ မှားကုန်ပြီပေါ့ကွယ် . .”

စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေမှန်းတော့ မသိပေမယ့် အမေ့ မျက်လုံးတွေ
အခြေအနေဆိုးလာ တာကတော့ တစ်နေ့တခြား သိသာ လာပြီ။
ထမင်းကြော်စားရင်း လိမာအောင် ဝိုင်သွားမိသည် ။

“အသက်ကြီးနာဆိုတော့ ခွဲစိတ်ဖို့ အဓိကမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ မျက်လုံးက မျက်မှန် တောင်းရင် မျက်မှန်တပ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်လေ၊ မဟုတ်ရင် အာရုံကြောတွေ ပျက်စီးတတ်တယ်၊ ပျက်စီးသင့်တာထက် ပိုပြီးတော့ပေါ့ကွာ ..”

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကလည်း ဤသို့ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။ ။

“သား ထမင်းမစားဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

သားအမိနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အကဲခတ်နေကြသလိုရှိလျက်..

“အမေ့အတွက် ခေါင်းထဲရောက်သွားတာလား . . ၊ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့ သား . . အမေ ခုလို မကျန်းမာတဲ့ အချိန်မှာ သားတို့ က အရွယ်လေးတွေ ရပြီး သိတတ်လိမ္မာကြလို့ ခုလို မပူမပင် ပြုစု ခံနေနိုင်တာလေ၊ အမေ့အ

ရွယ် တချို့လူကြီးတွေဆို ဟင်းရွက်တွေ ခူးရောင်း.. ၊ အကြော်လည် ရောင်းနဲ့ အိုကြီးအိုမနဲ့ ဈေးတောင်း ခေါင်းပေါ်က ချရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါလည်း ဒါပေါ့ အမေ . . ကျွန်တော်က အမေ့သားပဲ၊ အမေ့ကို ကျွန်တော်ကပဲ သားလို ရော . . သမီးလိုရော ပြုစုချင်တာ၊ ထား က မိန်းကလေးလည်း ဖြစ် . . အမေ့သမီးအရင်းလည်း မဟုတ် ဘူး၊ သူ့ကို သားတို့ စောင့်ရှောက်ထားရတာဆိုရင်တောင် အမေ့ကို ပြုစုရင်း မိန်းကလေးပီပီသသ အေးဆေးနေရမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော် ရှာသလို သူ ထွက်ရှာဖို့ မလိုပါဘူး . .”

“ငါ့သားက ဘာကို ပြောချင်တာတုံး . .”

“ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ ပါ . . ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ပြောစကားတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကို အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ မြင်နေရတဲ့ အကြောင်းထဲက စ ပါတာပဲ”

“အဲဒီစကားတွေကို သားက ဘယ်လို ခံစားမိလို့ လဲ”

“ထား ကို သနားတာပေါ့ အမေ . . ၊ နောင်တစ်ချိန် သူ့အဖေ ပြန်ရောက်လာရင် သူ သပ်သပ် . . ကိုယ် သပ်သပ် ဖြစ်ကုန်ကြမှာ ပဲ၊ အဲဒီအခါ ကျရင် သူ့နောင်ရေးမှာ အဖုအထစ်တွေ ရှိလာနိုင်တယ်”

ဒေါ်ယဉ်မေ က ထမင်းကြော်ကို တို့ တိတိစားရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ .

..

“ခေါင်းရင်းအိမ်ကဆိုရင် အနေနီးကြတဲ့ လူတွေ နောက်လည်း ငြိတွယ်ကုန်ကြမှာ ပဲ . . ၊ တစ်ခါတည်း ပေးစားလိုက်ပါလားလို့ တောင် ပြောနေကြတာ . .”

“ဟာ ! . . . အမေကလည်း မဟုတ်တာ . . .”

“သားက သားညီမလေးကို မချစ်ဘူးလား . . .”

“ချစ်တာက ဟိုလိုဒီလိုမှ မဟုတ်တာ အမေရ . . .”

သားရဲ့ အသံကို နားထောင်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ထား အပေါ်မှာ မရိုးသားစိတ် လုံးဝ မရှိခဲ့မှန်း ဒေါ်ယဉ်မေ နားလည်သွားသည်။ ။

“သားက ဟိုမိန်းကလေးကိုပဲ မရမက ကြိုးစားဖို့ စိတ်ကူးထားတာလား . . .”

သိထားသည့်ကိစ္စတစ်ခုကို မေးလိုက်တော့ လိမ္မာအောင် အသံတိတ်သွား၏။

“သားပဲ . . . သူက သားကို မကြိုက်ပါဘူးဆို . . . အခြေအနေ အဆင့်အတန်းချင်းလည်း အတူတူပဲ သားရယ် . . . ကိုယ့်ကိုမှ ပြန်ကြိုက်ဖို့ အနေအထား မရှိဘူးဆိုရင် . . .”

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုပဲ သဘောကျနေတာ အမေ၊ ဒါပေမဲ့ အမေ သဘောမကျရင်တော့ ဆက်မကြိုးစားတော့ပါဘူး။”

“ မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . အမေက ငါ့သား သဘောကျနေတာကို ကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတောင်မှ အမေ့မျက်လုံးတွေက ဝါးကုန်ပြီ၊ အမေ ကိုယ့်လက်တွေနဲ့ ကိုယ် ချီနိုင်ချီနိုင် သေးတဲ့ အချိန်မှာ သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်၊ မြေးလေးတွေကို ထိန်းကျောင်း ချီပွေ့သွား ချင်သေးတယ် . . .”

“အမေကလည်း . . .”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဖြစ်ကြ

“အစကလေ ပတ်ဝန်းကျင် ပြောနေကြသလိုပဲ
မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး . .”

“ဟာ ! . . . မလုပ်နဲ့ အမေ . . အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော် . .။ ထား ကို
ကျွန်တော် ညီမလေး တစ်ယောက်ထက် ပိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . သမီးကလည်း သားကို သူ့အစ်ကိုလို ချစ်ရှာတာပါ
၊ အခု မပို့ပါနဲ့ . . မကြိုပါနဲ့ လို့ တားမြစ်လာတာကလည်း သားကို သူနဲ့
စနောက်ကြတာတွေကြောင့် . . အငြိုး နဲ့ သား အဆင်မပြေတာတွေ ပို
တိုးကုန်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ၊ ဆေးလိပ်ခုံဆိုတာ အမေလည်း နားလည်ပါတယ်
၊ မိန်း ကလေးတွေ အရင်းနှီးကြဆုံး . . စကားအများ ဆုံးနေရာပဲ၊ သမီး
ခမျာလည်း ဒါတွေကို ကြားနေရ တယ် ထင်ပါတယ် . .”

ထား က နည်းနည်းလေးပဲ ပြောပေမယ့် လူကြီးမို့ ဒေါ်ယဉ်မေ နား
လည်နေသည် ။ ထို့ပြင် သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအရွယ် . . ဒီအလုပ်မှာ
ကျွမ်းကျင်ခဲ့တာမို့ . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . အငြိုး ဆိုလည်း တော်တော်လှတယ်လို့
နာမည်ကြီးနေတာပဲ၊ သား သဘောကျနေရင် ကြိုးစားလေ၊ အမေက
တော့ သားတို့ အဆင်ပြေတာနဲ့ လက်ထပ်ကြစေချင်တယ်၊ တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် အခြေအနေ အဆင့်အတန်းတူချင်း . .”

လိမ္မာအောင် ရင်လေးသွားသည် ။ သူ သိထားတာက တခြားမို့ပါ။

“အငြိုး က ရုပ်လေးလှသလောက် သင်္ချာတော်တယ်နော် လိမ္မာအော
င်၊ ယောက်ျားလေး တွေနဲ့ လည်း ရည်းစားလိုလို . . ဘာလိုလိုတွေ
အများကြီးပဲ” တဲ့ . . ။

သတိပေးကြတာတွေမှ အများကြီး..။

“ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံမက်တယ်ကွ. . .။ သူနဲ့ အိမ်ချင်းက ပ်လျက်မှာ ငါ့ခယ်မ နေတာလေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပိုက်ဆံအကြောင်းပဲ ထိုင်ပြောနေတာတဲ့ ၊ ဖအေကိုတောင် သူက ဆရာ ကျတာတဲ့ ၊ မင်း သိပ်လည်း စွဲလမ်းမနေနဲ့ ဦး . .”

“သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မကြိုက်သေးပါဘူးဗျ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ငွေမက်ရတာပဲ . . အဲဒါ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမှ လောဘရှိတာ . . ဒါမှ လည်း စုဆောင်းတတ်မှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်က တော့ အငြိုးကို သဘောကျတယ် . .”

သူက ဒါကိုပဲ ဇွဲနဘဲနဲ့ ပြောနေတော့လည်း သတိပေးဖူးတဲ့ လူတွေ လည်း သိပ်တော့ အသံ မထွက်ကြတော့ပါ။

တစ်ခုရှိတာက အမေက ဒါ သဘောမကျဘူးလို့ တစ်ခွန်းလောက် တားလိုက်မယ်ဆိုရင် တော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုရှိရှိ သူ နောက်ဆုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပင် . .။

ခုတော့ . .။

*

အခန်း (၄)

“ဟောတော် . . ဒုက္ခပါပဲ”

ဖိနပ်ပြတ်သွားတာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အငြိုး တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ အိမ်နဲ့ နီးသေးပေမယ့် ပြန်လှည့်သွားလည်း လဲစီးဖို့ ဖိနပ်အပိုက မရှိ. .။ အရေးထဲမှာ အလုပ်ရုံ၏ အပေါ်ထပ်ကို အန်တီစု ခေါ်လို့ တစ်ခါတလေ သွားခဲ့ဖူးတာကို သတိရလိုက်သေးသည်။

ပြောင်လက် ညှိရဲနေသည့် ကျွန်းလှေကားကြီး၏ ခြေရင်းမှာ ဖိနပ်စင် ရှိသည်။ ထိုပေါ်မှာ သူဌေးစီးတဲ့ ဖိနပ်တွေမှ ရှူဖိနပ်တွေ အမျိုးမျိုး၊ ညှပ်ဖိနပ်တွေက သပ်သပ်. .။

ကိုယ်သာ သခင်မ ဆိုရင်တော့ ထိုဖိနပ်စင်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ဖိနပ်တွေ လည်း ဒီဇိုင်းမျိုးစုံနှင့် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိကာ မကျေမနပ် ခြေဆောင့်မိ၏။ ဒီ လောက်ထိဆိုးတဲ့ ဘဝမျိုး ရှိသေးရဲ့ လား. .။

ဖအေတစ်ယောက်လုံးရှိပြီး သူ့မှာ သမီးအပျိုလေးတစ်ယောက်ရှိနေ သေးပါလားဆိုတာ တောင် သတိရသေးရဲ့ လား မသိ။ ဘာတာဝန်မှ လည်း မသိ. .။ ဘာမှ လည်း မကြည့်. .။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အငြိုး. .”

မထင်မှတ်ဘဲ အနားရောက်လာသည့် စက်ဘီးတစ်စီးကို လှည့်ကြည့်

လိုက်တော့ လိမ္မာအောင် . . ၊

စူပပ်ပွနေသည့် ကိုယ့်မျက်နှာကို နည်းနည်း ပြန်လျော့လိုက်ရသည် ။ ပြီးတော့ ထမင်းချိုင့် ပါသည့် ဆွဲခြင်းကို ဘယ်ညာပြောင်းကိုင်လိုက် ကာ . .

“ဒီမှာ လေ . . ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ . .”

“ဟုတ်လား . . ဟုတ်သားပဲ . . ၊ ဒါဆို အိမ်နီးသေးတာပဲ ပြန်လှည့်လိုက်ပါလား”

စိတ်က တိုသွားသည် ။ အိမ်နီးသေးတာ သူပြောမှ လား . . ၊

“အိမ်က သော့ခတ်သွားပြီလေ၊ မနက်ဆို သားအဖ အတူထွက်ဖြစ် တဲ့ နေ့ အဖေပဲ သော့ယူ သွားတာ . .”

“ဟုတ်လား . . ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ . .”

“ဘာမှ မကူညီနဲ့ . . ၊ ဘာလုပ်လို့ မှ မရဘူး . . သေချင်တာပဲ”

လိမ္မာအောင် ခေါင်းကုတ်ရင်း စက်ဘီးပေါ်ကနေ ခြေထောက်ရပ်နေ ရာမှ ဆင်းလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ . .

“ဆိုင်ကယ်လ်ကယ်ရီ စီးသွားပါလား”

“ဟင့်အင်း . . လမ်းလျှောက်သွားနေကျဆိုတော့ ကယ်ရီခလည်း ပါမှ မလာတာ . .”

သူ ကိုယ့်အင်္ကျီအိတ်ကို ပြန်စမ်းလိုက်တာ မြင်တော့ မျက်နှာလွှဲထား လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ကျွန်တော့်မှာ လည်း မပါဘူး၊ ပစ္စည်းဖိုးတွေ ရှင်းလာတာ သူများ ပို က်ဆံတွေ . . .”

သေလိုက်ပါလား . . ၊

အငြိုး နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ . . အငြိုး ကျွန်တော့်စက်ဘီးနဲ့ လည်း လိုက်စီးမှာ မဟုတ်ဘူး . . ”

“အို . . မစီးချင်ပါဘူး၊ သူများ တစ်မျိုးထင်မှာ ပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ပြောမလို့ ပါ . . ၊ ဒီဘီး ယူစီးသွားလိုက် . . ”

“နင်ကရော . . ”

“ဒီတိုင်း လျှောက်မှာ ပေါ့ . . ၊ ကျွန်တော်လည်း ‘ပဒုမ္မာ’ကိုပဲ သွားမှာ ၊ ရော့ပါ . . ယူသွားပါ”

“ဟိုရောက်ရင် နင့်ညီမက ငါ့ကို အတင်းပြောဦးမှာ . . ”

လိမ္မာအောင် က ရယ်ကာ . .

“ထား က အဲဒီလို မပြောတတ်ပါဘူး အငြိုး ရဲ့ . . ”

စက်ဘီးလေးတော့ ပိုင်ဆိုင်မှုရှိသားလို့ အမှတ်ပေးချင်ပေမယ့်လည်း စီးကြည့်လိုက်တော့ နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်နေတဲ့ စက်ဘီးက တစ်လမ်းလုံး သံစုံမြည်၏။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . . ”

“ခစ် . . ခစ် . . ”

ရုံထဲရောက်လို့ ပြောပြလိုက်တာနှင့် နီလာ တို့ က ပိုင်းရယ်တော့သည် ။ ဒီကြားထဲ စက်ဘီးနဲ့ သူမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည့် ထား မျက်လုံးတွေကြောင့် စိတ်က တိုထွာ ခုန်ပေါက် ထွက်လျက် . . .

“တော်သေးတာပေါ့ဟယ် . . . လူကို ပိုးကြေးပန်းကြေး ခေါ်တင်လာ
ဖို့ လုပ်သေးတာ၊ နှစ် ယောက်များ ထိုင်စီးမိရင် လမ်းပေါ်မှာ စက်ဘီး
ရော တစ်စစီ လိုက်ကောက်ရမှာ . . .”

“အငြိုး ရယ် . . နင်ကလည်း . . ခစ် . . ခစ် . . .”

“ဟဲ့ . . . အဲဒီဘီးက နှစ်ယောက်စီးနေကျမို့လား . . နင့်ကျမှ . . .”

စောင်းချိတ်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တာနှင့် ထား မျက်နှာလေး ငုံ့ပစ်
လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွား သည် ။

“ဪ . . . အစုတ်ကို စီးနေကျဆိုတော့ စီးတတ်နေမှာ ပေါ့၊ ငါတို့ က
တော့ မစီးနိုင်ရင် စီးကို မစီးဘူး၊ နှစ်ယောက်တွဲစီးပြီး စိတ်ကူးယဉ်လို့
တောင်မရတဲ့ ဘီးကို ဘယ်လိုများ ကြံဖန် သာယာနေလဲ မသိပါဘူး. . .”

“ဒါကတော့ဟယ် . . ဒါကတော့ပေါ့နော် . . .”

“သမီးရေ . . ထား . . .”

ရယ်လက်စတွေ တိခနဲ ပြတ်ကျသွား၏။ ဒေါ်စုစု က ဝင်လာတည်း
က ထား ကိုပဲ ခေါ်ကာ . . .

“အန်တီနဲ့ အပေါ် ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

တစ်ရုံလုံး တိတ်ကျသွားသည် ။ ထား ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်တော့ နှစ်
ဖက်အုပ်စုတွေ တစ် ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးတွေ
မြားတွေလို ပလူယုံသွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် အငြိုး တို့ အုပ်စု လက်တို့ ပြတာတွေ၊
ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြောပြီး မဲ့ရွဲ့သွားတာတွေ ကို ဟိုဘက်က မျက်ခြယ် တို့

အားလုံး မြင်နေရ၏။

အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်ပြီဆို နေရာတစ်ခုခု ရှင်းခိုင်းတာမျိုး၊ ပစ္စည်းပစ္စယတချို့ နေရာချ စီစဉ် တာမျိုး . .။ တစ်ခါတစ်ခါ သူဌေးရဲ့ အဒေါ်ဒေါ်မြမြစံ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားမှာ မျိုးမှာ အဖော်လိုက်ပေးရတာလည်း ရှိ၏။

“ဟဲ့ . . အပေါ်မှာ သူဌေး မရှိဘူးမို့လား . .”

“သူဌေးက ရန်ကုန်မှာ လုပ်ငန်းချဲ့ဖို့ ခရီးသွားနေတာပဲ များ တာ ဥစ္စာ . .”

“မဟုတ်ဘူး ဟာ . . အခု ရှိမရှိ နင် သိလားလို့ . .”

ခင်မိုးမြင့် က နီလာ့ကို ခေါင်းခါပြ၍ . .

“လပြည့်နေ့က ခရီးသွားတယ်ကြားတာ ပြန်ရောက်တာ မတွေ့သေးပါဘူး”

နှစ်ယောက် မေးဖြေနေတာကို နားထောင်ပြီး အငြိုး မျက်နှာမဲ့သွား၏။ ပြီးတော့ . . .

“အဖြေကလည်း မရေမရာနဲ့ . .၊ တွေ့ရအောင် သူဌေးက ဒီဘက်ကို များ ဘယ်တုန်းက ကိုယ် ယောင်ပြဖူးလို့ လဲ . .”

“မပြေဖူးပေမယ့် ကား ဝင်တာထွက်တာ . . ကားပေါ်က ဆင်းတာ တက်တာတော့ မြင်ရတာ ပဲလေ . . အဲဒါ မမြင်ဘူးလို့ ပြောတာ . .၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ အငြိုး ရယ် . . နင်နဲ့ မိထား အကွာကြီးပါ”

“ဘာကွာတာလဲ . .”

“ဟိုက ပါးလုပ်လုပ် . . နင်က တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် . .၊ ပြီး

တော့ ဒေါ်မြမြစံ အကြောင်းလည်း မသိတာ ကျနေတာပဲ၊
ဘယ်သူ့ကိုများ အကောင်းမြင်လို့ လဲ . .”

“ပြောလို့ ရမလား . .၊ ဒီမိန်းမက ပုံစံကိုက အိညောင့် အိညောင့် မတု
န်မလှုပ် . .”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ . . . ဒေါ်မြမြစံ က စိတ်မြန်လက်မြန်၊ ဟိုတ
စ်ခါတောင် အော်ငေါက် လွှတ်လိုက်လို့ မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနဲ့ အဲဒီတစ်
ယောက် ဆင်းလာရပါရော . . .”

တီးတိုးစကားသံတွေကို ကြားပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေ ပြောကြမှ
န်းတော့ ထား သေချာ မကြားခဲ့ပါ။ ဒီအလုပ်မှာ သူမ ပျော်ပေမယ့် အငြိုး
နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေရသည့်အဖြစ်ကနေ နုတ် ထွက်ချင်တာတော့
အမှန်ပင် . .။

နေ့ရှိသမျှ အစ်ကိုလို ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသူနဲ့ မကြားဝံ့မနာသာတွေ
ပြောဆို စောင်းချိတ် သည် ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံပြီးဆို သူဌေးနဲ့ ဘာလိုလို
ထင်သည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြန်၏။

ပြန်ဆင်းသွားရင်တော့ သူမတို့ ဘယ်လိုတွေ ပြောဆို အတင်းတုပ်
နေကြသည် ဆိုတာ နား မထောင်ချင်ပေမယ့် ကြားရဦးမှာ ပါ. . .။

“အမလေး! . . .”

“ဟာ ! . . . ဆောရီး . . . ဆောရီး . . . ချာတိတ် . .”

‘တက်သွားပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့်နေ’ လို့ အန်တီစု ပြောသဖြင့်
တစ်ယောက်တည်း တက်လာရင်း စိတ်က အောက်ရောက်နေခဲ့မိသည်။ ။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကိုအဝင် ကျွန်းဗီရိုမြင့်ကြီးရှေ့က အဖြတ်မှာ ဖိုင်
တွေ အထပ်လိုက် ခေါင်း ပေါ် ပြိုကျလာ၏။ ခေါင်းပေါ်အရောက်မှာ တ

စံရွက်စီ တစ်ထပ်စီ ပြန့်ကျဲသွားလို့ သာ . . ၊

စာအုပ်ကြီးတွေသာဆို သူမ မလွယ်ပေ။ ဗီရို၏ ဘေးကနေ ခွေးခြေ
လေးခု၍ ဘာယူနေမှန်း မသိသော ကောင်းမှူး က ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်း
ကာ ထား ရဲ့ ဘေးကို ပျာပျာသလဲ ရောက် လာပြီး...

“မင်း ရောက်လာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ . . ဆောရီးနော် . . ၊ နာ
သွားလား . .”

“ဟွန်း . . ရပါတယ် . . .”

ငယ်ထိပ်မှာ ပူထူသွားပေမယ့် ရပါတယ် ပြောလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့
ခေါင်းကို ပွတ်မိသဖြင့် ကောင်းမှူး က ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“နည်းနည်းတော့ နာသွားတယ်မို့လား . . ကြည့်ရအောင် . . .”

“ဟင့်အင်း . . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရပါတယ်..”

ထား ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါငြင်း၍ လက်ကိုပါ ပြန်ချလိုက်ကာ
ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက် သည် ။ ပြီးတော့ ငုတ်တုတ်လေးကနေ
ပြန့်ကျဲ ကျနေသည့်စာရွက်တွေကို ပြန်ကောက်နေမိ၏။

ကောင်းမှူး ကပါ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး လိုက်ကောက်သည် ။

“မင်းအမေ နေကောင်းရဲ့ လား . .”

“ဟုတ် . .”

“မင်းရော . . အဆင်ပြေရဲ့ လား . .”

“ဟုတ် . . ဟင်! . . . ဘာကို ပြောတာလဲဟင်..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ . . ၊ မိသားစု အဆင်မပြေမှုဆိုတာ ရှိသလို . . ကိုယ့်စိ
တ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် အဆင်မပြေတာတွေလည်း ရှိကြတာပဲ၊ မင်းဆံပင်တွေ

ကြမ်းပေါ်မှာ ပုံနေပြီ .. ဆွဲသိမ်းထားလိုက် ပါလား ..”

“ရှင် ! ...”

စကားပြောရင်း ဆံပင်အကြောင်း ပါသွားပေမယ့် ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်သွားသည် ။ ကောင်းမှူး က ထား မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ဆံပင်တွေကို မျက်လုံးနဲ့ ပြသည် ။ ထို့ပြင် ...

“ဆံပင်တွေ ပေကုန်မှာ စိုးလို့ ...”

ကိုယ့်ဆံပင်ကို ပြောမှန်း သိလိုက်သဖြင့် ထား လက်ရောက်သွားလျှင် ကောင်းမှူး က ကိုင် လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သွား၏။ သူ့လက်ပေါ်ကနေ ထား က ထပ်ကိုင်လိုက်သလို ဖြစ်သွား ပြန်ကာ ...

“ကန်တော့ .. ကန်တော့နော်..”

လက်ကို အလန့်တကြား ပြန်ရုတ်ပြီး ဘာတွေ ပြောမိမှန်းလည်း မသိ. .၊ ကောင်းမှူး က ထား ဆံပင်တွေကို ပခုံးလေးတစ်ဖက်ပေါ် လှမ်း တင်ပေးပြီး ပြုံးပြ၏။ ပြီးတော့ ...

“ရပြီ .. မကောက်နဲ့ တော့ ၊ ဟိုမှာ သွားထိုင်နေ ...”

“ရပါတယ်.. ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူမှ မှ မရှိတာ၊ အန်တီစု တက်လာမှပဲ ..”

“အန်တီစု က တက်မလာတော့ဘူး .. မင်းကို ကိုယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ရှင် ! ...”

ကောင်းမှူး က သူပဲ စာရွက်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် ကောက်ထပ်ပစ်လိုက်ကာ နေရာမှ ထရပ်၏။ ထား မတ်တတ်ရပ်လိုက်တဲ့ အထိ စောင့်ပြီးမှ

...

“မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ . .”

“ပြောစရာ . .”

“အလုပ်ကိစ္စပါ . .၊ ဘာပြောမယ် ထင်လို့ လဲ . .”

ထား ပါးပြင်လေးတွေ ဖျန်းခနဲ ရဲတက်သွား၏။ ပြီးတော့ သူဦးဆောင်သွားတဲ့ အတိုင်း ဧည့်ခန်းဆီကို နောက်ကနေ လိုက်ပါသွားခဲ့ရင်း . .

“ထိုင် . . .”

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်တွေချည်း ဝတ်တာ မြင်ဖူးနေခဲ့တဲ့ အတိုင်း သနပ်ခါးရောင် ရှုပ်လက်တိုပွ ပွကို လေးညှင်းရောင် ပုဆိုးကွက်စိပ်နှင့် ဝတ်ထားသော ကောင်းမှူး က သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

အသားရောင်က ညိုဝင်းတာမျိုးဖြစ်ပေမယ့် အမြဲတမ်း ရှင်းသန့်၍ ရသည့် ဘဝအနေအထား တွေ ကွာခြားလို့ ထင်သည် ။ သူ ညိုပုံက ထားတို့လို မဟုတ်ပေ .။

ဖြူတော့မှာ လိုလို . .အဝါရောင်သမ်းနေသလိုလိုနှင့် ထူနက်သော မျက်ခုံးတို့ ၏ အစိမ်းရောင် သမ်းပုံကြောင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးသာမကဘဲ ခြေဖျားလက်ဖျားတို့ ထိ ရှင်းသန့်နေလေသည် ။

ထို့ကြောင့် ဦးကောင်းမှူး လို့ ခေါ်ထိုက်အောင် လုပ်ငန်းတွေမှာ ဦးဆောင်နေတာ . .၊ တည် တည်တံ့တံ့ အမှုအရာတွေက လေးစားဖွယ်ရှိတာ ဘယ်လိုနေနေ . . ဘယ်သူကမှ ဦးတပ်ပြီး မခေါ် ကြပေ။ ဒီအသက်အရွယ်ထိ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း နေတာလဲလို့ မေးရင်တော့ . .

“မင်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ . . .”

“ဘာလဲဟင် . .”

“ပြောမယ် . .”

သူက ကိုင်ထားဆဲ စာရွက်တွေ အထပ်လိုက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထား လိုက်ပြီးမှ ဒူးနှစ်ဖက် ပေါ်မှာ တံတောင်နှစ်ဖက် တင်၍ . . .

“ကိုယ့်ကြီးကြီး အတော် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ . . .”

“ဟင် . . ဟုတ်လား . . ၊ အဲဒါကြောင့် မတွေ့တာ ကြာပြီလို့ ထင်နေ တာကိုး . .”

သူက လက်ထောက်ထားရင်း လည်ဂုတ်ကို တစ်ချက်ပွတ်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . ကြီးကြီးအကြောင်းလည်း မင်းသိသင့်သလောက် သိ မှာ ပေါ့၊ အရမ်း အသန့်ကြိုက်တယ်၊ သူကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့အပေါ် မှ အယုံအကြည် မရှိဘူး. .”

ဒါတွေက ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်နေလို့ လဲ. . ။

ထား စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာခဲ့၏။ ကောင်းမှူး ဆိုသည့် ဒီလူနဲ့ လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဖူးတာ ခဏခဏ ရှိသလို သူက ပြုံးပြတာ တောင် ထား ကတော့ ပြန်ပြီးမပြခဲ့ဘူး ထင်သည် ။

ဒါက ထား မာနကြီးလို့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က မာနထားလောက် အောင် မြင့်မားကြီး ကျယ်တဲ့ အနေအထားလည်း ဘာမှ မရှိပေ. . ။

ကောင်းမှူး ကိုယ်တိုင်က ဆေးလိပ်ခုံဘက်ကို ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မ လာခဲ့ဘူးဘဲ ဒေါ်မြမြစံ ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှ တစ်ခေါက် . . နှစ်ခေါ က်. . ။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကျော်ကတောင် အပေါ်ထပ်မှာ အလုပ်လုပ်စရာရှိတ

ယ်ဆိုပြီး နွယ်နွယ် နဲ့ ထား အတူလာဖို့ ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်မြမြစံ ရှေ့မှာ စိတ်က အရင်လိုပြီး လူက ပျာယာ ခတ်သလို ဖြစ်သွားကာ ဆံပင်အဖျားနဲ့ ပန်းခက် ငြိမိ၏။

ပန်းအိုးပါ လဲကျပြီး ကွဲသွားသဖြင့် ဒေါ်မြမြစံ ရင့်ရင့်သီးသီးတွေ ဆူတာ ထား ခေါင်းပင် မဖော်ရဲခဲ့ပါ။ ။ ထို့ပြင် ကိုယ့်နေရာ ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိမထားမိလိုက်ဘဲ မျက်ရည် တွေ ကျနေခဲ့၏။

“သူ့ကို အနားမှာ ပြုစုပေးဖို့ အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ် လိုတယ်. .”

ထား အံ့ဩသွားသည်။ ။ အဲဒီ မိန်းကလေးက သူမ ဖြစ်နေတာလား. .

၊

“အန်တီစု ကလည်း ဆေးလိပ်ခုံအပိုင်းကို ကြည့်ရတယ်. .၊ ပစ္စည်းတင်တာ သွင်းတာက အစကွာ. .ကိုယ်က ဒါကို မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်း တစ်ခုမို့လို့. .၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိ လည်း ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် အလုပ်ကိုရော မြို့ကိုပါ စွန့်ခွာနိုင်တဲ့ အထိ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ တကယ်ဆို ဘယ်လိုပြောရမလဲ. .၊ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ လိုအပ်နေတဲ့ ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာလည်း မပါဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ပြောရရင် အန်တီစု ကလည်း ဖေဖေတို့ ရှိစဉ်တည်းက သွေးသားလို ရင်းနှီး နေခဲ့တဲ့ သူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို နာမကျန်းတာမျိုးကျတော့ ကြီးကြီးရဲ့ ဘေးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုပဲ မနေရဲတာ. .”

“အဲ့ဒါက . . ထား နဲ့ ဆိုင်နေလို့ လားဟင်. .”

“ပြောလိုက်ရင် မင်း အံ့ဩသွားမလား မသိဘူး. .၊ ကြီးကြီးအတွက် မိန်းကလေးငယ်ငယ် တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ မင်းကို တန်းပြီး လက်ညှိုးထိုးတာ. .”

“ထား ကို . . ဟုတ်လား . .”

လည်ကပ်ဆွယ်တာလက်တိုက ပန်းရောင်လေးမို့ ဝင်းနုနေသည့် မျက်နှာလေးကို ကောင်းမှူး က စိုက်ကြည့်၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံနေမိပြီး ထား မျက်နှာလေး ငုံ့သွားမှ သူ မျက်နှာလွှဲဖို့ သတိရ၏။

ဒါပေမဲ့ သူမကိုပဲပြောနေတာကို မျက်လုံးတွေ ပြန်ရောက်ကာ . .

“ဒီလိုကွာ . . ဟေ့ . . ဒီမှာ ကိုယ့်ကို ကြည့် . .”

“ဟင်! . . .”

“မင်း . . ဒီမှာ ကိုယ့်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေရတာကို ကြောက်နေတာလား . .”

“အို . . မဟုတ်တာ . .”

“ဒါဆိုရင် နားထောင် . .”

“ဟုတ် . .”

“မင်း အလုပ်ဆင်းသလိုမျိုးပဲကွာ . . တစ်နေကုန် ကြီးကြီး နားမှာ နေပေးနိုင်မလား . . ပုံမှန် ပြန်ချိန်အတိုင်း ပြန်ရမယ်၊ ညပိုင်းကျတော့ အန်တီစု ရှိတယ်လေ . . နေ့ခင်းဆိုရင် အလုပ်တစ်ဖက် နဲ့ အပေါ်တက်မလာနိုင်တော့ . . ကြီးကြီး က တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ . .”

ထား စိတ်ဆင်းရဲသွားမိသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ရှိလို့ တက်လာတာတောင် ကြည့်ကြတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဆင်းရင် ဖြတ်ကျော်သွားရမှာ ရင်မောနေတုန်း. . ။

“ဘယ်လိုလဲ . . မင်းမှာ အခက်အခဲရှိနေလို့ လား . . ၊ အထင်တော့ မလွဲနဲ့ နော် . . မင်းကို အကူအညီတောင်းတာမျိုးပဲ၊

အိမ်အကူခေါ်သလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး . . ဒီမှာ လည်း အိမ်ဗဟိရ မင်း ဘာမှ လုပ်ဖို့ မလိုဘူး . ၊ ချက်ပြုတ်တာ လျှော်ဖွပ်တာ သူ့နေရာနဲ့ သူ အလုပ်သမား ရှိတယ်၊ ကြီးကြီး နားမှာ သူတို့ ကို ထားပေးဖို့ က မဖြစ်လို့ . .”

“ထား သိပါတယ် ဦးကောင်းမှူး ရယ် . .”

နာမည်တွေ ထည့်ပြီး မခေါ်ပြောဖူးသဖြင့် ကိုယ် အဆင်ပြေမယ်ထင်သလို ပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်ခုံးတွေ မသိမသာ တွန့်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးပဲဖြစ်ကာ . . .

“ဒါဆို ပြောလေ . . မင်းဘက် မဖြစ်နိုင်တာရှိရင် . .”

“ထား . . ထား ဘက်မှာ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိပေမယ့် အလုပ်ရုံထဲမှာ ဟိုလိုဒီလိုတွေ ပြော . . အဲ့ . . ဟိုလေ . .”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး နားစွင့်နေပုံရတော့ ထား စကားတွေ ထစ်ငေါ့ကုန်၏။

“ထား ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ နော် . . ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်စကားတွေ ကိုတော့ ရင်မဆိုင်ရဲ ဘူး၊ တကယ်လို့ ကြီးကြီး အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ . .”

“ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး . .”

“ဟင် ! . . .”

“ကြီးကြီးနဲ့ တင် မဟုတ်ဘူး . . ကိုယ်နဲ့ လည်း အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး . . .”

ကောင်းမှူး က ပြောပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ . . မင်းကို အဆင်ပြေမလားလို့ မမေးတော့ဘူး၊

ကိုယ် ပြောတာကို မင်း ကူညီမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါက ကြီးကြီး ရွေးချယ်တာလည်း ဖြစ်တော့ မင်း ဂရုစိုက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဘယ်ဟာ ပိုအရေးကြီးလဲဆိုတာ ချိန်ကြည့်လေ. .။ ကိုယ်ကတော့ အလုပ်ချိန်အတိုင်းပဲ ပြန်သွားရမှာ ဆိုတော့ အဆင်မပြေဖို့ မရှိဘူးလို့ တွက်ထားတာ . . .”

ကောင်းမှူး မျက်နှာက အေးဆေး တည်ငြိမ်နေသဖြင့် အမိန့်ဆိုသည့် အကြည့်တွေပါ ပါလာ သည် ။

သူမ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမလဲဆိုတာကို နားလည်နေပေမယ့် စကားသံတွေ . . အကြည့်တွေက လူကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ကြ၏။

ဒေါ်မြမြစံ ကရော ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုမှ ခေါ်စေခဲ့တာလဲ . . ။

“ဆံပင်အရှည်ကြီးထားရင်လည်း သေသေသပ်သပ် ထိန်းသိမ်းမွေးမြူနိုင်မှ ပေါ့၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး ထိုင်ကားယား ထကားယား မလုပ်ရဘူး” တဲ့ . . ။

ဒေါသတကြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့ဖူးတာလည်း သူပဲ ဖြစ်လျက် . . ခုကျမှ . . ။

★

အခန်း (၅)

“ဟော . . အငြိုး ပါလား . .၊ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ၊ အလုပ်မဆင်းဘူးလား . . .”

ဘယ်ဆင်းမလဲ. . ၊ ဒေါသတွေ မခံရပ်နိုင်ခြင်းတွေ စုပြုံ စစ်ခင်းနေ သည့်ရင်ထဲမှာ စားလို့ မဝင်၊ အိပ်လို့ မပျော် ဖြစ်နေခဲ့တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ. ။

ထား အခြေအနေ ပြောင်းနေခဲ့တာတွေ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်ပြီး မသိဘူးလား. . ၊ နည်းနည်းလေးမှ ပတ်ဝန်းကျင်စကားကို မကြားမိဘူးလား . . ။

ပြောချင်လွန်းလို့ ရောက်လာတာပေမယ့် ရေနံချေးဝနေသော အစိမ်း ရောင်ဆေးတို့ နှင့် ပျဉ် ထောင်အိမ်လေးကို မြင်လိုက်တော့ သေချာကြ ည့်မိသည် ။

လိမ္မာအောင် က ခြံအတွင်း ကျောက်စည်ကြီးရဲ့ ဘေးမှာ ထဘီတွေ လျှော်နေတာမို့ ဒါ သူ့အိမ် ပဲ ဆိုတာ သိလိုက်ပြီး. . .

“နင်က ထဘီတွေ လျှော်နေတယ် ဟုတ်လား . .”

“အမေ့ထဘီတွေလေ . . ၊ မိထား နဲ့ ကျွန်တော် ကြုံတဲ့ လူက လျှော်ကြတာပဲ . .”

မိထား နာမည် ပါလာတာနှင့် အငြိုး မျက်နှာ မဲ့ချင်သလို ဖြစ်သွား၏

“ဒါမျိုးက အမေတစ်ခု သားတစ်ခု လူတွေမှ လုပ်ကြတာပါ လိမ္မာ
အောင် ရယ် . . မိန်းကလေး ရှိတဲ့ အိမ်မှာ တော့ သားလုပ်တဲ့ လူက ဒီ
လောက်ထိ လုပ်ပြဖို့ မလိုပါဘူး၊ အမေဆိုပေမယ့် မိန်းမပဲလေ . . ဖင်မနိုင်
ခေါင်းမနိုင် အသက်ကြီးနေလို့ . . မကျန်းမာလို့ ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုး . .
”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အငြိုး ရယ် . . ကျွန်တော်ကတော့ မိဘကိုပြုစုခွင့်ရ
သမျှ ကုသိုလ်လို့ ပဲ သတ်မှတ်ထားတာ၊ ဘာထူးလို့ လဲ . . အမေလည်း ဒီ
ရက်ပိုင်းမှာ ကျန်းမာရေး ပိုဆိုးလာတယ်”

“ဪ . . ဟုတ်လား . . .”

“အငြိုး ဘယ်ကို လာတာလဲ . .၊ အရေးတကြီး ဆက်သွားဖို့ မရှိရင်
အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးလား . .”

“အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲဟင် . .”

“အမေပဲ ရှိတာပေါ့၊ ညီမလေးက အလုပ်ဆင်းနေတာလေ . . အငြိုး
ရော . .”

“သိပ်နေမကောင်းလို့ မဆင်းဘူး”

နေမကောင်းတဲ့ ပုံစံလေးကလည်း မျက်နှာလေးက မှုန်အု ဖြူဝင်း
နေကာ နီညိုရောင်တိရပ် လက်ပြတ်လေးနဲ့ စကပ်ရှည်ကပ်ကပ်ကြောင့်
ကိုယ်လုံးက ဆွဲညစ်ပြထားသလို ထင်းနေသည် ။

ဒီနေ့ကျမှ သူမ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာခဲ့တာလဲလို့ တွေးရင်း ပီတိ ဖြစ်နေမိသည် ။

ကံကြမ္မာဟာ ဘာဖြစ်လို့ အကောင်းတွေ အဆိုးတွေကို သီးခြားစီ ခံ
စားခွင့် မပေးခဲ့တာလဲ . .၊

မေတ္တာရိပ်တစ်ခုကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးမှ အချစ်က အိမ်ရှေ့ ရောက်လာခဲ့သည် ဆိုလျှင် ...

“လာ .. အငြိုး .. အိမ်ပေါ်တက်၊ ခဏ ထိုင်ဦးနော် .. ထဘီတွေ နေမမိမှာ စိုးလို့ သွားလှန်း လိုက်ဦးမယ်”

အိမ်လှေကားထစ်လေး အုတ်ခုံသုံးထစ်ကို လိုက်ပို့ပြီး ဧည့်ခန်းလေးကို ညွှန်ပြကာ လိမ္မာအောင် က ပြန်ထွက်သွား၏။

အိမ်ထဲကို တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့ရသလို အထဲမှာ လည်း ဘယ်သူမှ မရှိ။ ချောင်းဟန့် သံပေးတာတောင် တုံ့ပြန်သံမကြားရဘဲ ...

“ပျင်းနေပြီလား. . ၊ အမေက နေမကောင်းဘူးဆိုရင် အိပ်ပဲ အိပ်နေတော့တာ၊ နိုးနေရင် လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ထိုင်တွေးနေလွန်းလို့ အိပ်နေတာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မနှောင့် ယှက်ဘဲ နေလိုက်တော့တယ်”

ရွယ်တူချင်းပေမယ့် အငြိုး က တမင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောချင်လွန်းလို့ နင် .. ငါနဲ့ ပြောနေတာ ဖြစ်ကာ လိမ္မာအောင် က ဘယ်တော့မှ မပြောခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ လူကိုမြင်လိုက်တာနှင့် လက်တုန်ခြေ တုန်ဖြစ်အောင် ပျာယာခတ်နေတတ်တာကြောင့် သူမ မျက်လုံးထဲမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်လို့ ပဲ မြင်သည် ။

လိမ္မာအောင် ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာလည်း မရှိတော့ စိတ်ထဲမှာ မရှိတဲ့ အတိုင်း ခေါင်းထဲလည်း မထည့်ခဲ့ . . ။

‘မကြိုက်ဘူးသာ ပြောနေတယ်၊ နင်က ငြင်းလည်း မငြင်းပါလား’ လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောလာကြတဲ့ အထိ မငြင်းဆို. . ။ သူမ ထည့်ကို မစဉ်းစားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ မြင်လိုက်ရတော့ အခြေအနေလေးက မဆိုးပါလား။
ဧည့်ခန်းလေးက သေသပ် သည် ။ အိမ်လေးကလည်း အနေတော် တော
င့်တောင့်တင်းတင်း . . ၊ ထို့ပြင် . . .

ခေါင်မိုးမှာ မိုးယိုလွန်းလို့ သွပ်ပြားအစတိုလေးတွေ၊ ကော်ပြားတွေနဲ့
ဖြစ်သလို ထိုးထည့် ဖာ ထေးထားရသည့် ကိုယ့်အိမ်ထက် အများကြီး ပို
ကောင်း၏။

“ကျီးပေါင်းရောဂါပဲဆိုပြီးတော့ နင့်အမေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
စိတ်ညစ်နေရတာလဲ”

ပထမဆုံး သေချာ စပ်စုမိခြင်းပါ။ လိမ္မာအောင် က ထိုင်မလိုပြင်ပြီး
မှ မထိုင်ဘဲ . . .

“ပြီးမှ စကားပြောရအောင် . . ၊ ကျွန်တော် စားစရာတစ်ခုခု . . ”

“ဟာ . . မလိုပါဘူး . . ထိုင်စမ်းပါ၊ မေးတာကို အရင်ဖြေ . . ”

“ဒီလိုပါ . . ”

လိမ္မာအောင် က တစ်ယောက်ထိုင် ခုံလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ . . .

“အသက်ကြီးပိုင်းကျမှ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေက စုပြုံဖြစ်လာတာလေ .
. ၊ အရွယ်ကောင်း တုန်းက ရှာဖွေထားရတဲ့ ဒဏ်တွေနဲ့ စုပြီး ဖြစ်ကုန်
တာပေါ့၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ထပ်ကြုံ တာက အဖေတို့ ပြန်
လာပြီလို့ ကြားရပြီး အိမ်ကို ရောက်မလာလို့ . . ”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ . . ”

“မကျန်းမာလို့ ဆေးရုံဝင်တက်နေရတယ်တဲ့ ၊ သတင်းကလည်း မ
တိကျသေးပါဘူး၊ အမေ ကလည်း အိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူးဆိုပြီး စွဲ

လမ်းစိတ်ကြီးနဲ့ အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲတော့ .. ခုချိန်ထိ မပြောရဲသေးဘူး”

“ဒါဆို လူမမာက ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာ လဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ အရင်သွားတွေ့ရတော့မှာ . . ၊ အမေ့အတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဟိုမှာ အဖေ့ ကျန်းမာရေး စိတ်ချရပြီဆိုမှ ပဲ ပြန်ခေါ်ရတော့မှာ ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အငြိုး အိမ်ရှေ့ရောက်လာတာ မြင် လိုက်တော့ ကျွန်တော် တွေးမိသွားသေးတယ်. .”

“ဘာလဲ . .”

“ဪ .. အဖေက စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေလေ. .”

လိမ္မာအောင့် မျက်နှာက သိသာစွာ ညှိုးကျသွား၏။ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အတိုင်းကို ပြော မထွက်တော့ဘဲ . . .

“ကျွန်တော် ခုလိုမျိုး ရင်းနှီးမှုတွေ အရမ်းလိုချင်ခဲ့တဲ့ အငြိုးကလည်း အိမ်ရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတယ်၊ ကွဲကွာနေတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အဖေ့သတင်းကိုလည်း ပြန်ရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ လည်း ပျော်ခွင့်ရှိတဲ့ အစစ်အမှန်တွေ မဟုတ်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ် . .”

အငြိုး က သဘောပေါက်သည် ။ သူ့အိမ်ရှေ့ထိ ကိုယ် ရောက်လာခဲ့တာကို တိုက်ဆိုင်သည့် မမျှော်လင့်ခဲ့သော အခွင့်အရေးတစ်ခုလိုမြင်ပြီး တကယ် မျှော်လင့်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေကို ပြနေတာ. . ။

မျက်ခုံးလေ မသိမသာပင့်၍ နှုတ်ခမ်းမှာ ရယ်မလိုမဲ့မလို ဖြစ်သွားမိသည် ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေဟာ နင်နဲ့ ငါ ရင်းနှီးမှုတစ်ခုတော့ ရှိသွားကြတာပဲ၊ နင်က အဖေမဲ့ခဲ့သလို ငါ့မှာ လည်း အမေ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဘဝတူတွေလ

ည်း ဖြစ်နေတာကိုး . .”

“ကျွန်တော့်အဖေကတော့ အခု ပြန်လာပါပြီ၊ ကျန်းမာရေးကတော့ .
.၊ အင်း . .”

အငြိုး က မျှော်လင့်တွေးဆနေသည့် လိမ္မာအောင့် မျက်နှာကို ခပ်မဲ့မဲ့
ကြည့်၍ . . .

“တကယ်တော့လည်း လူငယ်တွေ အရွယ်ရောက်လာကြတာနဲ့ မိဘ
တွေက လက်လွှတ်ချင် လာကြတာပါပဲ၊ ပညာစုံစုံ မစုံစုံ ကြင်ရာ စုံတာ
မစုံတာလည်း အရေး မပါဘူး၊ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း ကိုယ့်လမ်း ကို
ယ်လျှောက်ကြရတာ . .၊ မိဘမဲ့ခြင်း မမဲ့ခြင်းက သိပ်တော့ အရေးမပါပါ
ဘူး”

“ဟင်! . . .”

လိမ္မာအောင် က ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည် ။ ရယ်လက်စ နှင့်
နှုတ်ခမ်းတို့ မှာ အံ့ဩရိပ် ထင်လျက် . . .

“ဘယ်လို . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အခု နင်တို့ ငါတို့ ကိုပဲ ကြည့် . .၊ နင့်အမေကို န
င်တို့ ဆေးကု ပြုစုပေး နေရပြီ၊ ငါ့အဖေဆိုလည်း ငါကတောင် အရက်ဖိုး
ပြန်ပေးနေရသေးတယ်၊ ငါတို့ ခုချိန်မှာ ထိုင်နေ ကြည့်ပါလား၊ မိဘလုပ်
စာ ထိုင်စားတယ်ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ လိုက်မှာ မှ ပဲ့တောင်ကျဦးမယ် . .”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . .”

“ဘာရယ်တာလဲ . .”

လူကို မသိနားမလည်လေခြင်းဆိုတဲ့ ရယ်သံမို့ အငြိုး စိတ်တိုသွားသ

ည် ။ လိမ္မာအောင် က တောင်းပန်သလို လက်ကာရင်း မျက်နှာကို ပြန် တည်ဖို့ ကြိုးစားကာ . . .

“ကလေးဆန်သလိုလေး ပြောနေလို့ သဘောကျလို့ ရယ်တာပါ။ အငြိုး ဘာလုပ်လုပ် ဘာ ပြောပြော ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲမှာ ကဲ့ရဲ့ စရာ လို့ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာ..”

“အံ့မယ် . . ကဲ့ရဲ့ စရာတွေ ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ မြင်လို့ ရမ လား?”

“ဟုတ်ပါပြီ . . တကယ် မမြင်ပါဘူး”

လို့ ပြော၍ လိမ္မာအောင် က ပြုံးနေသည့်မျက်နှာနှင့် . . .

“မိဘနဲ့ သားသမီးတွေ အပြန်အလှန်ထားကြတဲ့ မေတ္တာတရားကို အ လဲအလှယ်ပစ္စည်းတွေ လို ဘက်ညီမညီ ချိန်စက်ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်လို့ တော့ ဘယ်ရမလဲ အငြိုး ရယ် . . ၊ မိဘတိုင်းက ပေးဆပ် ခြင်းနဲ့ ရပ်တ ည့်တယ်၊ သားသမီးတွေကျတော့ ရယူခြင်းနဲ့ ထွက်ခွာတယ်၊ မိဘပေးတဲ့ ဘဝကို ရယူ ပြီးရင် သားသမီးဘက်က ပြန်ပြီး သိတတ်ဖို့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား. . ၊ ဒါက မိဘကျေးဇူးဆပ်ခြင်း ပဲလေ၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက် မိဘ က အသက်ရှည်နေမှ ကြာကြာ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရမှာ ပေါ့ . .”

“သွားပြီ . . နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရမလားလို့ ကူးခဲ့တဲ့ စိတ်ကူး တွေ မျောကုန်ပြီ..”

“ဟာ ! . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ . .”

ရယ်နေတာတွေပါ ပျောက်ကုန်လျက် လိမ္မာအောင် ပျာပျာသလဲ မေး လိုက်တော့ အငြိုး က မျက်နှာကို ပို၍ ရှုံ့မဲ့ကြည့်ကာ . . .

“နင်နဲ့ ငါ စိတ်ကူးတွေ . . ခံယူချက်တွေမှ မတူကြတာ၊ အနာဂတ်ထိ

ဘယ်လိုလုပ် လက်တွဲ သွားမလဲ..”

“ဟင် ! . . .”

အငြိုး ရဲ့ ဘာလိုလို စကားသံလေးကြောင့် လိမ္မာအောင် ရင်ခုန်သွားသည်။ ‘ငါပြောတာ ဘာမှားသွားလို့ လဲ’ လို့ အပြေးအလွှား တွေးလိုက်မိကာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ချက်ချင်း ဖြစ်လာ၏။

အငြိုး က ပိုင်နိုင်သည့်အပြိုးလေးနှင့် မသိမသာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ပခုံးလေး တွန့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ခင်ခင်မင်မင် ရေရှည်ခင်သွားကြဖို့ ပြောတာလေ၊ ဒါလေးတွေက အသေးအဖွဲလေးတွေ ပေမယ့် ပြောဆိုဖြစ်ကြတိုင်း ငြင်းခုန်နေရမှတော့ . . . ဘယ်လိုလုပ် ခင်မင်စိတ်တွေ ရှိတော့မှာ လဲ၊ ခုတောင်မှ နင့်ကို ငါ စိတ်တိုချင်နေပြီ. .”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ လေ. . တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှုပဲ လိုတာပါ။ နောက်ဆုံး အငြိုး ဘက်က မှားနေမှန်းသိရင်တောင် ကျွန်တော်က သည်းခံ နားလည်နိုင်ပါတယ်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး လား. .”

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့ဆိုသည့် အောင်နိုင်သည့်အပြိုးလေး ဖျတ်ခနဲထင်ကာ အငြိုး က တည်တည်ကလေးပဲ နေ၏။

“အယူအဆဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြဲတမ်း တစ်ထပ်တည်း ကျမနေတတ်ပါ ဘူး၊ ခုမှ ပဲ ခင်မင်ခွင့်လေးရတာကို မုန်းစရာ မဆိုပါနဲ့ ဗျာ. .”

တွေ့လား . . ဆိုပြီး နီလာ တို့ ကို ဆွဲပြလိုက်ချင်သည်။ သူတို့ တွေ ပြောကြတဲ့ ‘သားလိမ္မာ’ ဆို တာကြီး . . အငြိုး ရှေ့မှာ ဘယ်လို ကွေးအောင် ‘က’ နေပြီလဲဆိုတာ. .။

“ဒါနဲ့ ပြောပါဦး . .၊ အငြိုး ဒီဘက်ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

မျက်နှာလေး မကြည်သေးပုံပေါက်နေသဖြင့် မတည့်တာတွေ ဆက်ပြောလာမှာ စိုးတော့ လိမ္မာ အောင် က စကားလမ်းကြောင်း လွှဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။

အငြိုး ကလည်း ဒီလောက်ပါပဲ။ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့ .
.။

“ဒီလိုပါပဲ. . အဖေ ခိုင်းလိုက်တာ မလုပ်ချင်တာနဲ့ ထွက်လာရင်း လျှောက်မိလျှောက်ရာ. .”

“ဟောဗျာ . . အဖေ ခိုင်းတာ မလုပ်ချင်လို့ . .”

ကိုယ်ပဲ ထပ်မေးပြီး ပြီးမိသွားကာမှ သတိရသည် ။ သူမက ဒါတွေ ပြန်စလာရင် အကောင်း ပြောမှာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို ပြန်တည်လိုက်ရကာ . . .

“အရေးကြီးတာတစ်ခုခု ဖြစ်နေမလား . . ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တာဆိုရင် လုပ်ပေးမယ် လေ၊ ဘာများ လဲ. .”

“ဪ . . အရေးကြီးတော့လည်း သူ အရေးကြီးတာ. .၊ ကိုယ် အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်တာ. .”

“အငြိုး ရယ် ..”

“နင့်ညီမ အရေးကြီးနေတာကျတော့ မသိသေးတာလား.. ၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာ လား . .”

“ဟင် ! . . . ဘာလဲ အငြိုး. .”

လိမ္မာအောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ. . .

“ထား ကို ပြောတာလား..”

“ညီမလို့ ပြောမှ တော့ နင့်မှာ အရင်းအချာမဟုတ်တဲ့ ညီမတောင်မှ ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတာ . .၊ တခြား ရင်းတာ မရင်းတာတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိသေးလို့လဲ..”

လိမ္မာအောင့် စိတ်ထဲမှာ တော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ။ မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ကြတာ လူတိုင်း သိကြပေမယ့် ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ကြားလိုက်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း..။

“ထား..ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“အလုပ်မဆင်းဘဲ သူဌေးနဲ့ သွားသွားတွေ့နေတာ..”

“ဘာ!...”

“ဘညာလား မသိဘူးလို့ သူများ တွေပြောကြတာကို ပြောတာပါ”

အငြိုး က လိမ္မာအောင့် မျက်နှာပေါ်က ဒေါသ၏ အချိုးအဆကို အကဲခတ်ရင်း ဒီလိုပြော ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဆိုသည့် မျက်နှာပြေပြေလေးကို မော့ကာ . . .

“အလုပ်ကိုတော့ လာတယ်လေ . . ခုံမှာ တောင် မထိုင်ဘူး၊ အပေါ်ထပ် တန်းတက်သွားတာ ပဲ..”

“မဟုတ်တာ..”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ. .၊ ငါက မဟုတ်တာတွေ လာပြောနေတယ် ထင်လို့လား..”

“ မဟုတ်ဘူး . .အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး . .၊ ထား.. မိထား ဒီလိုမျိုး . .”

“ဟုတ်မဟုတ် သိချင်ရင် မေးကြည့်ပေါ့၊ ငါက နင်တို့ သိတယ်မှတ်လို့ အံ့သြနေတာ၊ ငါတို့ ဘက်ကလူတွေအကြောင်းလည်း နင် သိမှာ ပါ၊ ဝေဖန်စရာရှိပြီဆို ဘာကိုမှ ရှောင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ထား က ရောက်လာတည်းက တက်သွားပြီ၊ အလုပ်သိမ်းချိန် ကွက်တိ ပြန်ဆင်းလာတာကို ဘာတွေ ပြောနေကြလဲ သိလား..”

“ခဏ..ခဏလေး နေပါဦး..”

ရှက်သည့်စိတ်က နားတွေပါ ပူလာသလိုရှိကာ မျက်နှာတွေပဲ ထူအမ်းလာသလိုလို..။

အငြိုး ကတော့ လာရကျိုးနပ်ပြီလို့ တွက်ကာ မျက်ဝန်းတွေမှာ ရယ်မြူးရိပ်တွေထင်လျက်...

“ဘာ ခဏလဲ.. ၊ ငါ့ကို နီလာ တို့ က နင်နဲ့ ပဲ စနေကြတာ၊ သူ့ကို အဲဒီလို မြင်ကြတော့လည်း နင့်ယောက်မလောင်းတော့ သွားပြီထင်တယ်၊ သူဌေးက အတည်ကြိမယ် မှတ်နေလား မသိဘူးနဲ့ စုံနေတာပဲ၊ ငါလည်း မဆီမဆိုင် မျက်နှာပူနေရတာပဲ သိလား၊ အဲဒါ နင်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ပေါ့၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး တွေးထားတာ . . ဒီနေ့ ကြုံကြုံက်လို့..”

လိမ္မာအောင် ဒေါသဖြစ်လို့ မရအောင် ကိုယ့်ဘက်ကနေ သကာလောင်းထားလိုက်သည် ။ လူကို အသေအလဲ ဝိုးပန်းနေသူမို့ ဘာလိုလိုစကားလေးတွေ ပြောပေးနေသမျှ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရုန်း ကြွပြီး ကိုယ်ဘာပြောပြော သင်း ကျေနပ်သွားလိမ့်မည်။

ကိုယ်က အငြိုး ပဲ.. ။

“သူ ဘယ်တုန်းကတည်းကလဲ အငြိုး”

“သုံးရက်တောင် ရှိပြီ. .၊ နင်တို့ ကလည်း တုံးပါ့ဟာ. . နင့်ညီမ ဒီရက်ပိုင်းလေးမှာ တောက် တောက်ပြောင်ပြောင်တွေ ရွေးဝတ်၊ သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းပြီး အသွားအပြန် အရောင်မမှီ ဘဲ ကြော့မော့ နေတာတွေ. .”

အငြိုး ပြောသမျှတွေက ပုံရိပ်တွေအဖြစ် မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ သူမမှာ အသစ်ဆိုတာ မရှိပေမယ့် ရှိတာလေးကို လှအောင် ဝတ်ပြီး ထွက်သည်။

ခါတိုင်း လတ်လတ်လေးဆို ဘယ်လိုနေရာမျိုးသွားမှ ဝတ်မယ်ဆိုတာမျိုး ရွေးဖယ် ချန်ခဲ့ တတ်ပေမယ့် ခုတလော သူမ ဝတ်စားလာတာကို ခုမှ သတိထားမိ၏။

ပြီးတော့ အလုပ်ကအပြန် ပင်ပန်းနွမ်းဖတ်လာတဲ့ ပုံစံက အငြိုးပြောသလိုပါပဲ. .၊ ခုတစ်လော အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်တွေမှာ နဖူးက သနပ်ခါးတောင် မပျက်. .။

ဟုတ်သည် . .၊ ဒါတွေ ပြောင်းလဲနေခဲ့တာ မှန်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ လူကြီးမသိအောင် မလုပ်ခဲ့ဘဲ ခုကျမှ ထား ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ. .။ သူဌေး ဦးကောင်းမျိုး ကရော ဒီလိုလူမျိုးလား. .၊

ယောက်ျားဆိုတာတော့ ပြောလို့ မရပေမယ့် ထား ဒီလောက် အတွေးမတိမ်ဘူးလို့ ပဲ ထင်နေဆဲမို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်. .။

“စဉ်းစားမနေနဲ့ လိမ္မာအောင်. .၊ သူ့ပုံစံ ရိုးပုံရိုးပန်းကြောင့် နင် မယုံနိုင်ဘူးမို့လား. .၊ အဲဒါ ကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စား နေထိုင်ပုံကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောကြ တာပေါ့၊ ငါ့ကိုဆို ကဲ့ရဲ့ ခံရသလား မမေးနဲ့. .အခု မထင်တဲ့ လူက လုပ်ချသွားလိုက်တာ ကြည့်လေ. .၊ အုံ့ပုန်းထတော့ ပြည်ကြွတယ်ဆိုတာမျိုး. .”

“နေပါဦး အငြိုး ရယ်. . ဒါ ဟုတ်နေရင်တောင် သူ့မှာ အကြောင်းရှိ
မှာ ပါ၊ ထား ဒီလိုမျိုး တော့. . ”

“သူ ရိုးသားတယ်ဆိုရင် နင်တို့ ကို ဘာလို့ မပြောလဲ. .၊ ကဲ. . ”

“ဒီလိုပါ. .၊ သူဌေးကလည်း အရမ်းကို အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ လူပါ”

“ကြောင်သူတော် နေမှာ ပေါ့. . ”

“ထား ကလည်း. . ”

“အုံ့ပုန်းခံစားတတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုက ပိုကြောက်ဖို့
ကောင်းတာဟ၊ နင့်ညီမက ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်မလဲ နင် စဉ်းစားကြည့်
ပေါ့. . ငါ ပြန်တော့မယ်၊ မနေသာတော့လို့ သာ ပြောမိတာ ပါ၊ အလိုလို
ကမှ သူနဲ့ ငါက သိပ်တည့်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သေချာတယ်. . ကွယ်ရာမှာ
ငါ့ကို ကလော် တုတ်တော့မှာ. . ”

“ကျွန်တော်က အငြိုး နာမည်ကို လုံးဝ ထည့်မပြောဘဲ စုံစမ်းမှာ ပါ”

သိသားပဲ. .၊ ဒီလိုဖြစ်အောင် တမင် သတိပေးလိုက်တာ. . ။

အငြိုး အောင်မြင်စွာ ထွက်ခွာခဲ့၏။ နားထဲမှာ လည်း အန်တီစု ပြော
သွားတာကို ကြားနေ တုန်းပါ။

“မမစံ နေမကောင်းလို့ အနားမှာ အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားတာပါ၊
လေးဖက်နာဖြစ်ပြီး မထနိုင် မကြွနိုင် ဖြစ်နေတော့ အနားမှာ အဖော်မရှိ
လို့ မဖြစ်ဘူးလေ. .၊ သူကိုယ်တိုင် ထား ကို ခေါ် ပေးပါပြောလို့ ရွေးခေါ်ရ
တာ. .၊ တောင်တောင်အီအီတွေ တွေးမနေကြနဲ့ ”တဲ့ . . ။

အလုပ်ရှင်တွေကိုက ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ ကျောသားရ
င်သား ခွဲခြားနေတာ ဘယ်လောက် ခံပြင်းဖို့ ကောင်းလဲ. . ။

သူဌေးက တစ်နေကုန် အိမ်မှာ ရှိတတ်တဲ့ နေ့ သိပ်မရှိဘူးဆိုတာ သိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိကြတဲ့ အချိန်လေးတွေ ရှိလာမှာ ကိုမလိုချင်. .။

ဒီသူဌေးကိုမှ မရမက လိုချင်တပ်မက်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် လှတဲ့ နေရာမှာ သူက ကိုယ့်လို နာမည်ကျော်တဲ့ လူလား. .၊ ဒီလိုလူက ကျော်တက်သွားတာကို မခံနိုင်. .။

ကြည့်နေလိုက် မိထား. .၊ နင် ကြာကြာ ရင်ခုန်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ. .။

*